

Дошло едно джудже. Изправило се предъ нея и почнало да се при-смива. Извадило изъ чантата си единъ брѣмбаръ. Брррр!

Пакъ се засмѣла.

Коя е тя? Защо дойде между насъ? Никой не я вижда, а всички я познаватъ. Тя е зашеметила цѣлата земя. Иде тая сутринъ — влиза направо презъ прозореца, навежда се и шѣпне на ухото му. Той усѣща, какъ нейнитѣ кждри милватъ лицето му но и цѣлъ пламва. Бу-

денъ е и всичко чува. Но се преструва на заспалъ.

— Шт! Слушай! Слушашъ ли? Азъ ти нося...

Протегна ржка...

Но кжде е отишелъ? — заминалъ Илия нивата.

— Ваааа! Стой!

Обръща колисарката, връща се назадъ. Трънкитѣ край синура се хващатъ за коремъ и примиратъ отъ смѣхъ.

Нека се смѣятъ!

Л ю л к а — Картина отъ худ. Н. Михайловъ